

Barzilai Galaaditul

Barzilai Galaaditul

„Barzilai era foarte bătrân, în vârstă de optzeci de ani. El îngrijise de împărat în timpul șederii lui la Mahanaim, pentru că era un om foarte bogat, împăratul a zis lui Barzilai: „Vino cu mine, și te voi hrăni la mine în Ierusalim.” (2 Samuel 19.32-33.) Dar bătrânul s-a crezut prea înaintat în vârstă pentru acest nou serviciu. Ceea ce el a făcut pentru stăpânul lui renegat a făcut din dragoste, și dragos-tea nu așteaptă nici o răsplată. El adaugă: „Pentru ce mi-ar face împăratul această recompensă?” (ver-setul 36.) Și Barzilai cere împăratului să accepte ca fiul său Chimham să meargă în locul lui: „Fă ce vei crede pentru el.” Și împăratul răspunde: „Chimham să treacă împreună cu mine, și voi face pentru el ce vei vrea; tot ce vei dori de la mine îți voi da!” (versetele 37-38.)

Și ce a făcut David pentru fiul bătrânului său prieten care a îngrijit de el în timpul surghiunului său? Nu știm nimic precis: poate că îi va fi dat o parte din domeniul său familial de la Betleem. Împăratul nostru îi va face să locuiască în casa Lui pe toți aceia care au fost părtași pe pământ lepădării Sale. Oricare ar fi fost situația, regăsim numele acesta în Ieremia 41.17: hanul lui Chimham, lângă Betleem. "Unii comentatori ai Bibliei sunt de părere că tocmai în acest han al lui Chimham nu s-a găsit loc pentru împăratul împăraților și că Fiul lui David S-a născut în staulul aparținând acestui loc de poposire. Nu știm nimic sigur, însă avem toate motivele să credem că David nu și-a putut uita prietenul și că, în ceasul morții sale, i-a recomandat în mod special lui Solomon să aibă grijă de fiii lui Barzilai Galaaditul.

Este o binecuvântare deosebită și un privilegiu special să putem urma pe Domnul nostru renegat, și o binecuvântare cu atât mai mare când și copiii noștri se află pe același drum cu noi. Asemenea nouă, și ei vor avea parte într-o zi de gloria Aceluia care ne-a învățat să-L iubim pe acest pământ. Unii părinți consideră că trebuie să lase copiii să aleagă ei înșiși, însă nu în felul acesta procedau bătrânii slujitori ai lui Dumnezeu. În vremea aceea, copiii urmau pe părinții lor. O, dacă ar fi tot așa și în zilele noastre!

Încă ceva cu privire la Chimham, chiar dacă aceasta depășește puțin subiectul la care ne referim. Chimham înseamnă „mare dorință” sau „dorință aprinsă”, și vine de la o rădăcină ebraică ce vrea să spună „a suspină după ceva”. Cuvântul acesta nu se mai găsește decât o singură dată în Biblie, în Psalmul 63.1: „îmi tânjește trupul după Tine.” Oare numele acesta nu ne vorbește tocmai de dorința intensă a inimii tatălui lui Chimham? El „tânjea” și aștepta de multă vreme binecuvântările promise poporului său Israel, dar n-ar trebui să spun „binecuvântările”, ci pe „Cel ce binecuvintează”, pentru că textul nu zice: „Trupul meu îmi tânjește după ele,” ci „după Tine.” Astfel, deși Barzilai nu a putut merge el însuși la Ierusalim cu David, „dorința sa aprinsă” s-a ținut după rege și inima sa a rămas cu el.

Aș fi preferat să mă opresc aici în tratarea acestui subiect pentru că simțeam că nu pot accepta ca numele și reputația lui Barzilai să fie umbrite de vrea greșeală oarecare, dar Duhul Sfânt este un istoric mult prea fidel pentru a ascunde un cusur care ne-ar putea fi spre învățătură.

Citim în cartea lui Ezra 2.61-63: „Fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai... și-au căutat înscrierea în cărțile genealogice, dar n-au găsit-o. De aceea au fost îndepărtați de la preoție, ca necurați, și guvernatorul le-a spus să nu mănânce lucruri preasfinte, până când un preot va întreba pe Urim și Tumim.” După întoarcerea din captivitatea babilonică, pasajul acesta dă la iveală o greșeală comisă cu aproape cinci sute de ani în urmă. De ce o asemenea rușine și degradare? De ce persoanele acestea nu-și găseau genealogia? Cu mulți ani în urmă, unul din strămoșii lor luase de soție pe o fiică a lui Barzilai Galaaditul. Fără îndoială că, la momentul oportun, chestiunea aceasta a fost socotită a fi o strașnică afacere pentru tânărul preot, pentru că printr-o asemenea unire el dobândește avere, privilegii și onoruri. Barzilai era, după cum am văzut, un om apreciat, cu un caracter nobil (numele său înseamnă „care este de fier”) și extrem de bogat de vreme ce a reușit, cu propriile sale mijloace materiale să întrețină un rege alungat.

Așadar, nu era puțin lucru să devii ginerele unui asemenea om. Și tânărul preot, contrar poruncilor lui Dumnezeu, a renunțat la propriul său nume pentru a-l adopta pe acela al soției, ceea ce explică faptul că, în pasajul de care ne ocupăm, el apare sub numele de Barzilai, însă propriul său nume se pierduse. Pierderea acestui nume se datora aparent dorinței sale de a avansa, de a primi bogății și onoruri. El a obținut tot ce dorise, fără îndoială, și poate că i s-a părut mult prea mic prețul pe care îl dăduse, însă el nu se gândise că fapta aceasta va costa pe urmașii săi, vreo cinci sute de ani mai târziu, înseși privilegiile preoțești.

Noi nu putem dobândi un progres în lucrurile acestei lumi fără a suferi o pierdere în lucrurile lui Dumnezeu. Dacă stăm să cumpănim bine lucrurile, vom putea descoperi că bogățiile și onorurile ce-rești sunt cu mult mai durabile ca cele pământești, oricât de tentantă ar fi oferta ce ni se face.

Nu ne aparține să spunem care este persoana vrednică de condamnat în toată chestiunea aceasta, dar este un lucru sfâșietor să vedem numele galaaditului Barzilai implicat, în cartea lui Ezra, într-o afacere din care au rezultat atâtea rușine și suferință.

Lecția deosebit de clară pe care o desprindem dintr-un asemenea pasaj nu necesită nici un co-mentariu; să notăm, totuși, sfârșitul versetului 63 care ne aduce o minunată rază de speranță. Preoția noastră a venit cu Urim și Tumim. El cunoaște inimile noastre, cunoaște genealogia noastră, știe dacă am trecut prin nașterea din nou, chiar dacă niște ani de contact cu lumea au ascuns de ochii celor din jur originea noastră divină.